

PRAETEREA. Actus contritionis eget auxilio Dei speciali: actus autem attritionis, de quo Sco. & Caic. loquuntur, sunt ex puris naturalibus: ut etiam ipsi fatentur. Ergo impossibile est esse idem: cum principia sint prorsus diuersa. Nec fieri potest, ut actus qui solo auxilio Dei generali à potentia producitur, idem numero à potentia cum auxilio speciali producat. Et quod de hoc genere attritionis dictum est, patet, ac multo magis in reliquis.

Dubium
secundum.

DUBITATUR circa illud, quod S. Tho. dicit, quod attritio procedit à sola potetia, vel à virtute acquisita: contritio autem est à virtute infusa & à gratia. Quomodo est possibile, quod contritio sit à gratia, cum contritio sit dispositio ad ipsam? Arguo igitur hoc modo. Contritio est dispositio ad gratiam. Ergo praecedit gratiam, & per consequens non est à gratia. Quia si à gratia est, iam post gratiam est. Ergo est prior & posterior respectu eiusdem, ordine saltem naturæ. Hæc autem implicat.

AD HOC dico, quod gratia, ordine naturæ praecedit contritionem, & contritio est effectus gratiæ, ita quod gratia est causa formalis contritionis. Hæc propositio est. S. Tho. hic expresse & supra. q. 26. ar. 5. quia in his locis dicit, quod principium contritionis est gratia. Et prima. 2. q. 113. art. 8. dicit, quod inter omnia quæ concurrunt ad iustificationem, primum est infusio gratiæ, secundum est motus liberi arbitrij in Deum, & tertium est motus liberi arbitrij in peccatum, & ultimo est remissio peccatorum. Et supra. q. 27. ar. 6. ad 1. expresse dicit, quod contritio est effectus gratiæ operantis. Si est effectus, ergo est posterior. Adduco hæc, ne aliquis dicat, quod S. Tho. dicit hoc in. 4. & non in Summa.

PRAETEREA. Contritio est meritoria: ut pro nunc suppono, probatur inferius. Ergo est iam à gratia, quia nihil est meritorium, nisi à gratia procedat.

ET ad argumentum concedo quod contritio est prior gratia, quatenus dispositio est ipsius gratiæ, & est posterior, quatenus est eius effectus. Nec hoc est impossibile, in his quæ se inuicem requirunt, & in diuersis generibus causarum. Nec etiam inconuenit, idem esse prius & posterius respectu eiusdem, secundum diuersas rationes. Et hoc dicit S. Thom. 1. sec. q. 113. ar. 8. ad vnum argumentum. Hoc quod dicimus de gratia, est verum de qualibet forma naturali, quia in introductione formæ naturalis hoc inuenitur, quod idem est prius & posterius respectu eiusdem: sed non secundum eandem rationem. Nam lumen, ut est effectus solis, prius est quam expulsio tenebrarum ab aere, quia sol per lumen expellit tenebras. Si autem consideretur in quantum recipitur in subiecto, prius est expulsio tenebrarum: quia requiritur ad hoc quod lumen recipiatur in aere, quod sint expulsæ tenebræ. Vnde in genere causæ agentis, prius est

lumen, quam expulsio tenebrarum, in genere autem causæ materialis & dispositionis, prius est expulsio tenebrarum, quam lumen in aere. Nec valet, si dicas quod hoc non est simile, quia tenebræ non sunt res positivæ: quia, esto tenebræ essent aliqua qualitas (ut quidam philosophi dixerunt, quod tenebra est quædam relatio realis) eadem esset ratio.

ALIVD exemplum est de calore ignis, qui producitur in aqua. Pono quod sit aqua frigida ut. 10. & volo quod frigiditas ut. 10. non compatiatur se cum aliquem calorem. Ad hoc quod introducat calor in aqua, oportet quod expellatur aliquis gradus frigiditatis. Prius ergo est corruptio frigiditatis, quam introductio caloris in genere causæ materialis & disponentis. Et ita, si calor confideretur secundum quod recipitur in subiecto, prius est corruptio frigoris: sed ex parte agentis, prius est productio caloris, quia agens per calorem corrumpit frigiditatem.

ET si dicas quod omnia ista non sunt similia, quia corruptio frigoris non est aliqua qualitas, sed motus liberi arbitrij est vera qualitas: dico quod hoc nihil facit, quia saltem ostendo, quod non implicat idem esse prius & posterius respectu eiusdem, secundum tamen diuersas rationes & considerationes, quia illa prioritas & posterioritas solum est rationis, secundum quod vnum requiritur ad alterum.

ALIVD exemplum est, tenendo duo quæ communiter tenentur à grauioribus theologis & philosophis. Alterum est, quod solum est vna forma in composito naturali: alterum est, quod accidentia corporalia sunt in toto composito, & non in materia sola. Et probatur hoc secundum: quia alias materia ageret, si haberet accidentia. Tunc capio lignum ex quo generatur ignis, & capio illam dispositionem ultimam ad formam ignis. Illa est prior forma ignis, & igne generando: quia est dispositio ad formam ignis requisita. Ergo prius natura est, quam ignis. Et probatur quod sit posterior. Illa dispositio est in toto igne. Ergo est posterior igne: quia subiectum est prius accidente. Ergo illa dispositio est prior & posterior respectu eiusdem, licet non secundum eandem rationem.

EST aliud exemplum de apertione fenestrationis fenestrationis. Ingressus venti est causa apertionis fenestrationis, quia ventus aperit fenestram. Ergo ille ingressus venti est prior quam apertio fenestrationis. Et contra, apertio fenestrationis est prior ingressu venti: quia præsupponitur apertio fenestrationis ad hoc quod ventus ingrediatur. Sic nunc dicimus, quod gratia est Spiritus sancti, quæ debet in animam intrare, & prior est, quam ipsa dispositio, quia per gratiam disponitur, sed in quantum recipitur in subiecto, prior est dispositio. Et hanc nostram sententiam probauit Henricus de Gandauo quoli. 5. q. 24. & allegat pro hoc Augu. contra Pelagianos, qui dicit, quod gratia iustificans, præcedit liberum arbitrium. Hanc sententiam tenet Maior

in. 4. d.

in. 4. d. 14. q. 1. in fine, & ponit exemplum de sanitate & ambulatione. Nam ambulatio est prior sanitate, in genere causae efficientis, sed sanitas est prior ambulatione, in genere causae finalis. Et sic haec est securior sententia & verior, licet non sit de fide.

SED Capre. in. 4. d. 14. q. 2. ad argumeta Henrici, dicit, quod actus contritionis est à solo libero arbitrio cum solo concursu speciali Dei, & non est à gratia effectiue. Idem dicit Bernar. de Ganaeo in quodam quolibeto, inapugnando illum. 5. quolibetum Henrici.

AT haec sententia prius videtur contra. S. Tho. vbi supra, & in prima. 2. q. 109. ar. 6. vbi querit, an homo possit se preparare ad gratiam sine gratia Dei, & respondet, quod nō: quia ille est error Pelagianorum. Sed arguit postea. S. Tho. in corpore ar. in quo videtur dicere id, quod dicit Capre. Quia, si ad hoc quod homo praearet se ad gratiam Dei, requiritur gratia Dei. Ergo erit processus in infinitum. Nam si ad hoc quod me disponam ad gratiam, a, requiritur gratia, b, ergo ad hoc quod me disponam ad gratiam, b, requiritur gratia, c, & ita in infinitum. S. Tho. respondet, quod cum dicimus, ad hoc quod quis se praearet ad gratiam, requiri gratiam Dei: gratia, ad quam debemus disponi, est gratia habitualis gratum faciens: gratia autem quae requiritur ad eam, est auxiliū speciale, & ad hoc auxiliū nihil requiritur ad praearendum nos ad illud. Et ita praeareatio ad gratiam procedit ex auxilio speciali. Et hoc videtur dicere. S. Tho. supra. q. 30. ar. 1. ad. 2. vbi dicit, quod vltima dispositio ad gratiam est actus primus poenitentis. scilicet contritio: actus vero sequentes alij procedunt ex gratia & virtutibus. Ergo contritio nō procedit ex gratia & virtutibus effectiue. Ideo haec opinio est probabilis.

SED contra. Ergo. S. Thom. sibi contradicit. Ad hoc nego consequentiam, immo ipse se declarat, quia dicit, quod actus poenitentiae, vel cōtritio, potest dupliciter considerari. Vno modo quantum ad essentiam suam, & ad hoc non concurrat effectiue gratia, quia difficile est quomodo concurrat gratia ad substantiam contritionis. Et ita videtur, quod. S. Tho. in prima. 2. tenet, quod non requiritur donum habituale ad contritionem, sed sufficit auxiliū speciale Dei. Vel sic est. S. Tho. intelligendus, nempe, quod alio modo potest considerari contritio in esse cōtritionis, vel in quantum contritio est. Declaratur hoc: quia contritio dicit motum perfectum, & illam perfectionem habet à gratia quod sit. scilicet sufficiens ad remissionem peccatorum, quod non habet de se, etiam cum auxilio Dei speciali, nisi adueniat gratia gratum faciens. Illa autem adueniente, fit dolor perfectus & sufficiens ad remissionem peccatorum, & fit contritio, & hoc est esse contritionem, & hoc est etiam gratiam concurrere ad contritionem, vel esse priorem. Et ita intelligunt antiqui: quia per

infusionem gratiae ille dolor qui erat antea sine gratia, nec erat contritio, fit contritio quando venit gratia. Et probatur: quia actus humanus in quantum procedit à libero arbitrio, si sit in puris naturalibus, non esset meritorius, nec de congruo, nec de cōdigno: ita dolor liberi arbitrij, quātuncunque sit perfectus, si consideretur vt procedit à libero arbitrio, etiam cum concursu Dei speciali, nō acceptatur à Deo, nec est meritorius, nisi sit cum gratia. Ita dicendū est de cōtritione, quod gratia est principium contritionis, non in quantum est motus liberi arbitrij, sed in quantum est dispositio sufficiens ad gratiam, & ita videtur omnia dicta. S. Th. conuenire: quia considerato dolore, vt procedit à libero arbitrio, sic non sufficit, sed per hoc quod aduenit gratia fit sufficiens dispositio ad gratiam. Ita quod. S. Tho. dicit, quod gratia est principium contritionis, id est, principium formale, & non effectiuum. Sed tunc nō valet ratio. S. Tho. quia etiam vos dicitis, quod contritio non est à gratia, sicut nec attritio. Dico quod valet probatio. S. Tho. quia satis est, quod contritio est à gratia tanquā à causa formali, & attritio nō. SED melius est dicere cum prima opinione, vt dicit. S. Tho. supra. q. 26. ar. 5. quia secundum hoc oportet dicere cum Caieta. & Scot. quod datur contritio informis.

SED dubitatur. Vnde valet illa consequentia, **Dubium tertium,**
S contritio est à gratia & attritio non, Ergo attritio nō potest fieri contritio? Quia dilectio Dei quae est à pura potentia, potest continuari & esse à gratia & charitate. Ergo etiam attritio.

AD HOC dico, quod dilectio quae est à pura potentia, non est à charitate, nec potest esse à charitate. Et ita attritio quae est à pura potentia, potest continuari & esse cum gratia, sed non à gratia, quia ille dolor qui est à gratia, est alius ab illo qui erat à pura potentia, est enim supernaturalis, & alius naturalis.

DUBITATUR tamen quarto, an prima **Dubium quartum,**
 contritio sit meritoria.

AD HOC aliqui dicunt quod non. Quod mihi aliquando visum fuit. Prius, quia contritio, cū sit dispositio ad gratiam, est ante gratiam. Sed nullus actus est meritorius, nisi eum praecedat gratia. Ergo prima contritio non est meritoria.

SECUNDO. Hoc probatur ex. S. Tho. p. p. q. 62. arti. 2. ad. 3. in haec verba. Triplex est conuersio in Deū. Vna quidem per dilectionem perfectā: quae est creaturae iam Deo fruētis. Et ad hanc cōuersionem requiritur gratia consummata. Alia conuersio est, quae est meritum beatitudinis. Et ad hanc requiritur habitualis gratia, quae est merendi principium. Tertia conuersio est per quam aliquis praearet se ad gratiam habendam. Et ad hanc nō exigitur aliqua habitualis gratia, sed operatio Dei, ad se animā cōuertentis: secundum illud, Conuerte nos Domine ad te, & cōuertemur. Treno. 5.

SECUNDO. Doctor sanctus supra. q. 30. arti. 1. ad. 2. inq

ad. 2. inquit. Actus primus poenitentis se habet, ut ultima dispositio ad gratiam consequendam. s. contritio: alij vero sequentes actus poenitentiae procedunt iam ex gratia & virtutibus. Ergo contritio prima non est meritoria.

HIS non obstantibus, dico quod prima contritio est meritoria gloriae: sed non est meritoria gratiae.

Hec conclusio est. S. Tho. 1. sec. q. 112. art. 2. ad. 1. Et probatur prius, quia est operatio amici Dei ordinata in fine supernaturalem, & charitatis, procedens ab ipsa charitate ordinata. Ergo est meritoria

SECUNDO. Ut supra probauimus, contritio procedit à gratia, ad minus tanquam à causa formali: quia ipsa contritio est ultima dispositio ad gratiam. Et omnis ultima dispositio ad aliquam formam, est ab illa forma tanquam à causa formali. Ergo contritio illa prima est à gratia. Ergo est meritoria.

TER TIO. Fingamus hominem post primam illam contritionem statim ab ista vita decendentem. Quæro, an dabitur isti aliqua gloria? Manifestum est quod ita, quia iam doluit de peccatis propter Deum. Tunc quæro, an ille homo meritus fuerit illam gloriam, vel non. Si meritus fuit, ergo intentum. Si dicas quod non meritus fuit, ergo adulto, seclusis sacramentis, datur gloria, absque merito proprio, reclamante Paulo, priore ad Corinth. 3. Vniquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem. Et Matth. 20. nemo diurnum accepit denarium: nisi qui in vinea laborauerit. Et psal. 61. Semel loquutus est Deus, duo hac audiui, quia potestas Dei est, & tibi Domine misericordia: quia tu reddis unicuique iuxta opera sua.

QVARTO. Primus actus charitatis est meritorius, cum sine dubio sit opus amici Dei, maxime Deo placens, Ioan. 14. Qui diligit me, ego manifestabo ei me ipsum. Sed prima contritio sequitur primum actum charitatis à quo proficiscitur. Ergo est meritoria.

QVINTO. Pro hoc est Aug. in lib. de vera & falsa poenitentia, ca. 7. ubi sic loquitur, de his qui in fine poenitentiam agunt. Cui fructifera poenitentia opus sit, non hominis, sed Dei, inspirare eam potest, quoniam vult sua misericordia, & ex misericordia remunerare, quos damnare potest ex

justitia. Et cap. vlti. id ipsum Aug. dicit poenitentiam, non tantum indulgentiam promittere, sed certa premia.

SECUNDA pars conclusionis, quod contritio non sit meritoria gratiae, probatur. Quia prima gratia datur gratis, sed prima gloria datur pro merito.

SED contra. Gratia prima est acceptatio ad vitam æternam. Ergo qui meretur vitam æternam, meretur acceptationem ipsam, quæ est gratia prima. Ad hoc nego antecedens, loquendo formaliter: immo est acceptatio ad consortium diuinae naturæ, ut deinceps mereatur augmentum gratiae & gloriae. Sed per primam contritionem formaliter non acceptatur homo ad merendum primam gratiam, sed per primam gratiam acceptatur homo ad participationem bonorum supernaturalium, quæ simpliciter faciunt homines bonos, quales est charitas & ceteræ virtutes infusæ, per quas admissus homo ad Dei amicitiam & gratiam, æternam gloriam proprijs actibus mereatur. Exemplum est de anima, quæ cum sit actus primus, dat esse, & viuere, & animam ipsam consequitur potentia naturales, intellectus. s. & voluntas, per quas operatur ad consecutionem finis. Sic igitur & gratia vita quædam animæ est, quæ illi, & viuere, & esse diuinum præstat, quam charitas & reliquæ virtutes consequuntur, quarum operationibus homo finem suum consequetur. Potest esse secundo exemplum morale. Nam cum quis incipit gratis esse principi, opus non est, ut per talem primam gratiam acceptus sit ad vltima premia, atque præcipua, quæ videlicet princeps fideliter seruientibus præparauit: sed per talem primam gratiam intelligitur admitti in donum consortiumque eiusdem principis, darique ei facultas intelligitur, ad premia quæcunque fidelium amicorum promerenda. Sic igitur dicendum est de prima gratia.

Ex quibus colligitur male dixisse Ioannem Merinensem in suo codice de poenitentia. q. 6. posse. s. hominem mereri apud Deum, non solum per actus qui ex charitate procedunt, sed etiam per actus poenitendi, & Deum diligendi, licet a charitate procedenti non fiant: quia (ut dictum est) ad mereandum prærequiritur gratia.

Et ita impositus est finis huic prima. 4. ad laudem Omnipotentis Dei. Re-

liqua autem, quæ statim erant dicenda, nempe, de obiecto con-

tritionis, & alia per ordinem scriptorum. S. Tho.

in. 4. iam manent in prelo, cito in lucem

mittenda.

CONIMBRICAE.

Excudebat Ioannes Aluarus Typographus Regius.

M. D. LV.

*Hæc sunt errata in hoc codice, vel qua aliqua
indigebant aduertentia.*

Folio. 8. columna. 1. vbi legis secundum sanctum Tho.
p. par. q. 10. art. 1. lege. p. par. q. 100. art. 1.
Folio. 59. col. 3. vbi legis, candidè lector, quod solus mi-
nister ordinatus causat gratiam in baptismo instrumē-
taliter, &c. intelligitur quod minister qui habet chara-
cterē Christi, cum sacramento causat instrumētaliter
gratiam: & paganus, aut non ordinatus minister, non,
sed solum sacramento causat ibi gratiā instrumēta-
liter: licet oppositū (vt ibi dicitur) sit probabile.
Folio. 61. col. 4. vbi legis, homo potest instituere sacra-
mentū circūcisionis, id intellige (vt ibi declaratur) sup-
posito, vt iā nunc certū habetur ex. S. Tho. & ex cōcilio
Tridentino, quod illa circūcisio vt erat signū sensibile,
nō dabat gratiā, sed sola fides ibi prestata, nec habebat
aliū effectū spūalē. Hō poterat illud instituere vt sicut si
esset, in lege naturæ: vel currēte ipsa lege veteri illis qui
nō erāt de populo Israelitico, sed postquā Deus instituit,
non poterant hoīes non vti illo sub poena dānationis.
Folio. 75. vbi legis, sacerdos excōmunicatus nō peccat
administrādo sacramentū, &c. intellige quādo illud ad-
ministrat ad instātiā alterius fidelis nō excōmunicati,
vt dicit cōciliū Constantiense, & dūmodo non inducatur
ad agendū sacrū, vt ibidē declaratur: ipsi autē excōmu-
nicato nunquā licet se intromittere ad cōmunicandū
cum alijs fidelibus de se, nisi prius alius fidelis incipiat,
iuxta formā concilij: vt ibi declaratur.
Folio. 136. vbi legis quod aliquis potest esse in gratia an-
tequā habeat fidē Christi, &c. intellige explicite. Et hoc
apparet aliquo modo probabile, vt apud illos qui nihil
audierūt de Christo, & faciunt totū quod in se est. Nā
implicitē semper requiritur fides, vt etiā ibidē tāgitur,
& dicit. S. Tho. P. 2. q. 89. ar. 6. & Sec. 2. q. 10. ar. 4. ad. 3. Sa-
lutē aut aternā nūquā quis hēbit sine fidē Christi expli-
cita: licet alij teneāt oppositū qd̄ videtur sentire. D. Th.
Sec. 2. q. 2. ar. 7. & 8. ego aut hoc præfius tra. & t. bo in. 1. 4.
Folio. 158. vbi legis, Si in capillis fiat aspersio aquæ, cre-
do quod est, baptisimus, intellige quod mihi sic videtur
probabile propter ea quæ ibi citantur ex factis. D. Petri,
&c. quia sic lauatur in capite ille qui baptizatur, qd̄ est
præcipua pars hominis: sed in dubio securius est quod
talis rebautizetur sub conditione.
Folio. 160. vbi legis, Si amētes existētes in pctō baptizen-
tur pbabiliter pōt teneri, qd̄ remittitur eis peccatū, in-
telligo de illis, qui in prudētia cā essent, voluerūt bap-
tizari, apparuerūtq; in illis signa doloris: & intelligo quod
hoc nō est cōtra scripturā, nec cōtra aliquā Ecclesiæ defi-
nitionem, licet, vt ibidē dico, oppositū reputo tutum.
Folio. 216. vbi legis, vsq; ad Ecclīæ determinationē pōt de-
fēdi qd̄ in sacramēto cōfirmatiōis nō necessario requi-
ritur aliq̄ materia, intelligo qd̄, quia Caiet. & alij aliqui
doctores illd̄ dicūt, nō est meū nec aliorū doctorū illud
cōdēnare, quousq; ecclīa cōdēnet, licet ego oppositū cre-
dā certū, & de fide, vt ibi dico, & probo latē cōtra alios.
Folio. 224. col. 2. vbi legis, simplex sacerdos ex cōmissiōe
Ep̄i, posset cōfirmare, si Papa nō restingeret, intelligo qd̄
hoc mihi videtur dicere cōcilia quæ ibi ad hoc adduco.
Rūdeat qui melius intellexerit, ad illa cōcilia: licet, quia
illa concilia erant prouincialia, oppositum credo verū.
Folio. 294. col. 1. vbi legis, primū instans esse corporis
Christi, est vltimū instans esse panis sub accidentibus,

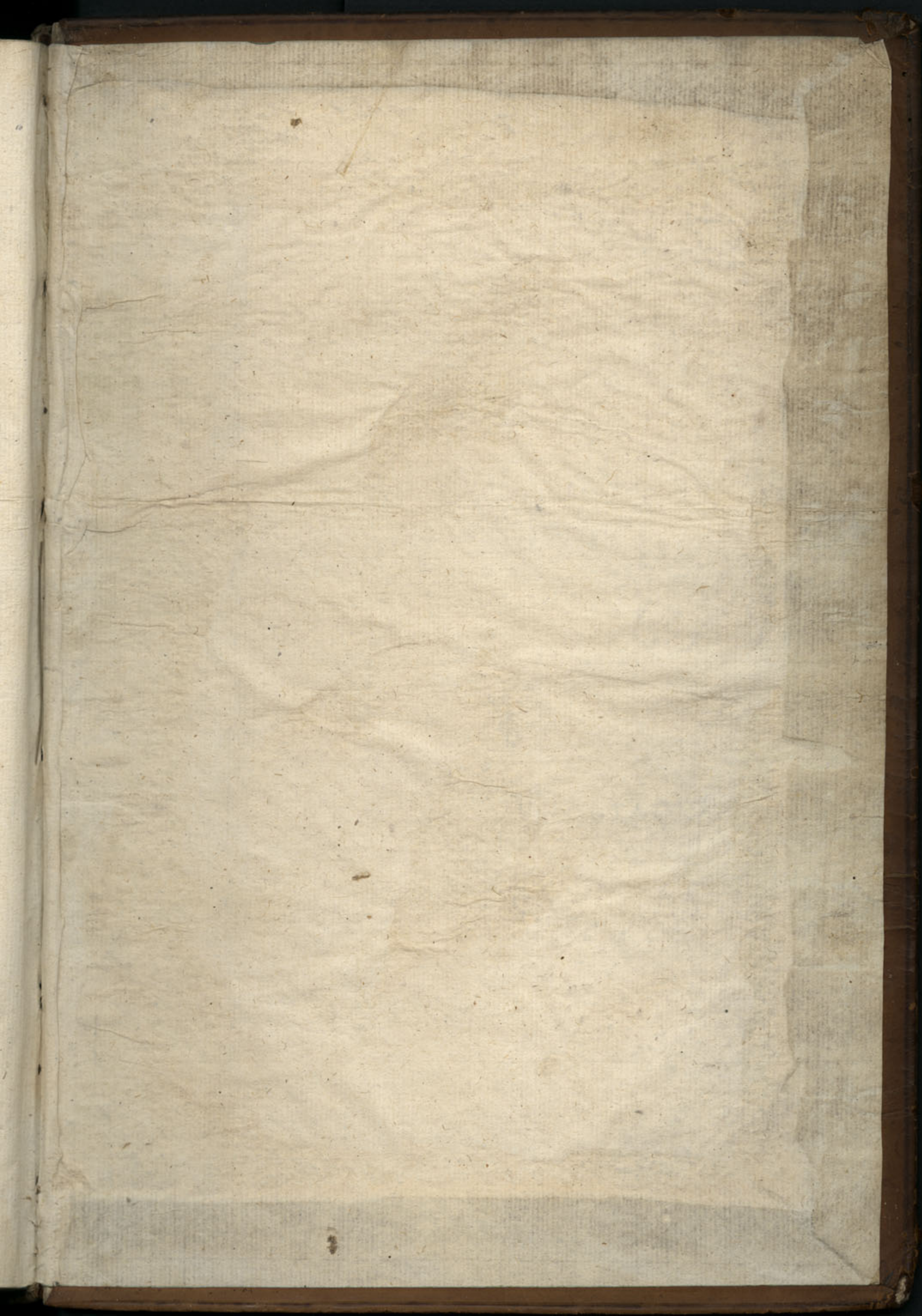
lege, primū instans esse corporis Christi, est primū
instans non esse panis sub accidentibus.

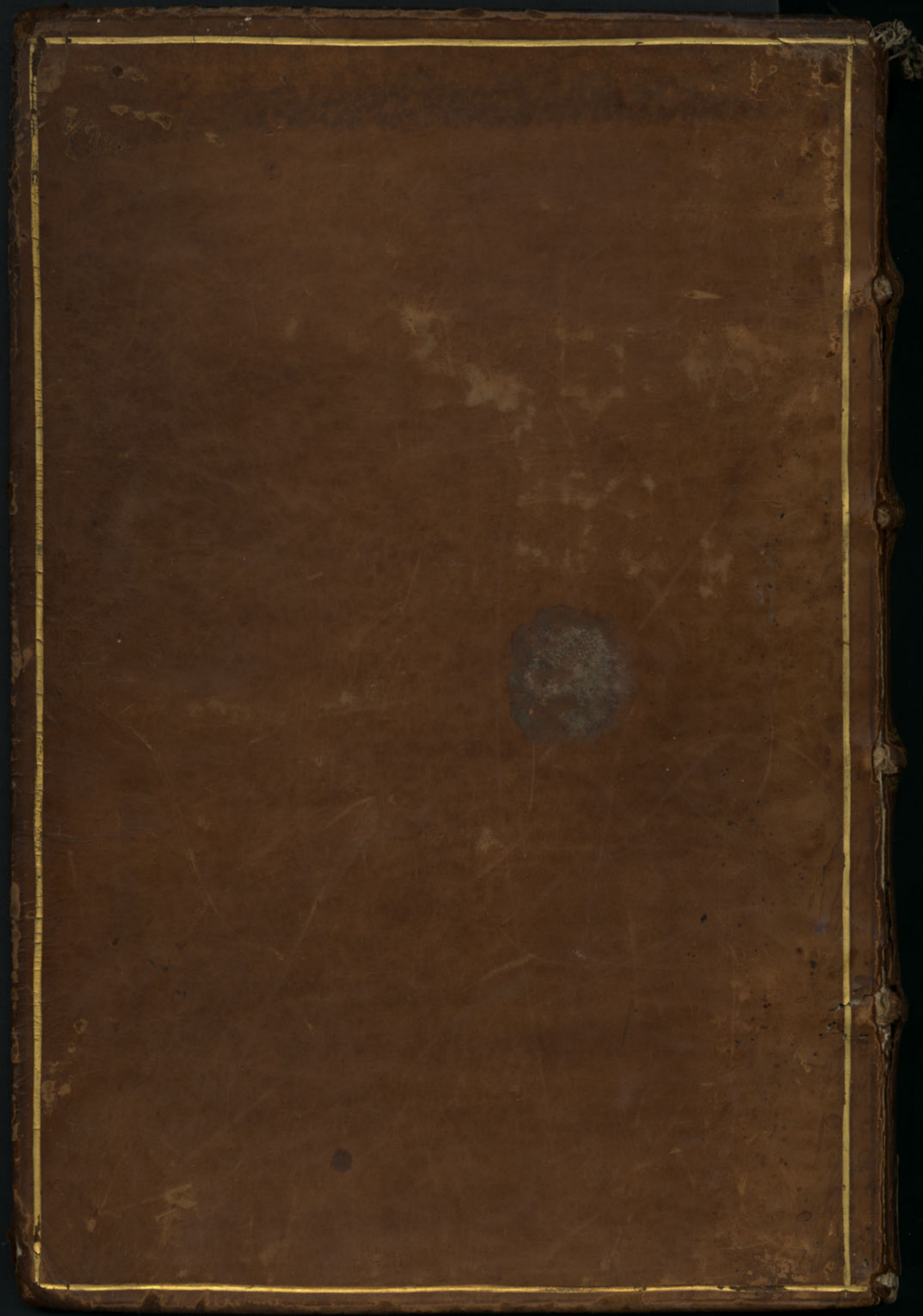
11 Fol. 375. vbi legis, sacerdos existēs in peccato, cuius iā
celebrans recordatur, & si sine scādalo posset, cōfiteri nō
tenetur, intelligo quando iā est in processu Missæ quā
bona fide incepit sine conscientia peccati mortalis: quia
(vt ibi dico) nō tenetur interrūpere Missam quā sic ince-
pit, sed doleat de peccato, & proponat cōfiteri postea, &
idē dico de laico, postquā bona fide sine cōscientia pec-
cati mortalis est iā ad mensam Christi cū alijs cōmuni-
caturus, præsertim qd̄ rarō aut nūquā fit sine scādalo.
12 Fol. 448. vbi legis, Sacrificiū Missæ est merē represen-
tatiuū eius quod in Cruce semel est per actum, intellige
quod hæc omnia sunt formalia verba cōcilij Colonien-
sis: & ego intelligo quod quatenus Ecclesia illud sanctū
sacrificiū Deo patri offert, vt offerat solū in memoriā
Christi in Cruce oblato, prout sic est merē representa-
tiuū. Sed quatenus Ecclesia pro se offert in eo Christum
verū, satisfactiōe & gratiæ augmentū significat, & su-
mentibus cōfert, & pro quibus offertur, satisficit. Itaq;
nō est solū representatiuū (vt Lutherani dicūt.) Et sic in-
telligo illud totū qd̄ ex illo cōcilio Coloni. ibi deduxi.
13 Folio. 512. col. 2. vbi legis, quod nō est præceptū obligās
ad nouū peccatū mortale de poenitentia interiori habē-
da: illud dixi de aliquorū opinione: sed ego oppositam
credo veram: vt ibi & alibi dico.
14 Folio. 540. vbi legis, cōtritiō est elicitā à poenitentia in-
fusa, & poenitentia virtus est infusa à natura sua: intelli-
go quod poenitētia virtus illa cuius actus sanctificant,
nō potest viribus humanis adquiri, sed est talis naturæ
quod non potest esse nisi per infusionem
15 Folio. 587. col. 2. vbi legis, esto quod minus in se esset
æquale, &c. lege, esto quod minus in se esset æquale. Et
ibidē, vbi legis, Adamo est data innocentia pro tunc li-
beraliter, & non ob passiōē Christi intellige quod illa
gratia & innocētia in qua Adamus fuit creatus a tequā
peccaret, nō fuit ob passiōē Christi: quia si Adamus sic
perseueraret, & nō peccaret, Christus nō incarnaretur,
& sic nec esset Christi passiō: sed omnis gratia & glo-
ria quæ data est, & dabitur hominibus postquā peccau-
erūt: datur virtute passiōis Christi, qui nos redimit suo
sanguine sacratissimo.
16 Fol. 618. col. 1. vbi legis, quod nō solū satisfactiō impo-
sita à sacerdote, est pars sacramēti poenitētiæ, sed et alia,
sumpta à poenitēte & nō imposita à sacerdote: intelligo
de illa quā poenitēs sibi assumit ibidē in sacramēto. Vt si
sacerdos imponat tres dies ieiunij: & poenitēs proponit
& acceptat ieiunare 4. vel sex. & sacerdos consentit.
17 Folio. 628. col. 1. vbi legis, ad verā cōtritiōē nō requiri-
tur formale propositū cōfitendi, intelligo quod sufficere
proponere, in futurū cauere ab omni peccato, & seruare oīa
mādata Dei: quia cū mādatū de cōfessione sit vnū Dei
mandatū, iam ibi intelligitur. Oppositū autē est securū.
18 Folio. 10. col. 1. vbi legis, sed contra quæstionē qua dici-
tur, &c. lege, sed contra conclusionem, &c.
Folio. 162. vbi legis, In baptismo aquæ remittuntur pecca-
ta etsi remissa per contritiōē, intellige, quia apponitur
seduz remisseriū qd̄ remitteret, si nō inueniret remissa.
19 Folio. 135. vbi legis, Circūcisio potius erat ad distingue-
dū populū quā ad tollendū originale, lege, Circūcisio po-
tius erat ad delendum peccatum originale quam ad di-
uidendum populū.

Aliqua alia menda fortè reperies Christiane lector, ex defectu alicuius literæ, sed facilè cōprehendes ex inci-
ria excussorū prouenire. Tu boni consule, & fidē sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ semper mecū cōfiteri, quā tota
mente semper profiteor, & in ea mori protector, cui me & omnia mea semper submitto.

FINIS.

LEDESM.

PRIMA.

A.

Sala R
Gab.
Est.
Tab. 58
N.º M